

המלך ואני

באחת בלילה עלה השחקן הגדול לחדרו. בבאר למטה רעשה התיזמורת כמו שתי תיזמורות, וכל מיני טיפשים הגישו לו חתיכות נייר קרועות שמצאו על הריצפה — שיחתום. שני שומרי-הראש שלו כבר הלכו לישון. הספר שלו, המזכיר, היחסים הציבוריים ושאר סריסי-המלך יצאו לעיר לחפש יחסים פרטיים. הוא צעד לאט לאט וזקוף, כמו בית-חרושת להורמונים. לעבר הבאר הקטן, בדירת הפאר שלו בקומה החמישית בדרך, הוא פתח את בק-בוק הוויסקי השלישי שלו באותו ערב, שם סודה וקרח ושאל בבגבה מורמה: "סקוטש?"

אחר-כך התיישב בכורסה העמוקה והניח ב-אלגנטיות את רגלי-הפרש המפורסמות שלו על השולחן. אחר-כך הוא הקריב את הכוס לעיניו מלאות-ההבעה ובחן רגע ארוך, דרך הוויסקי-סודה, את התמונה השחורה ממול, ואמר בקול הסקסי העמוק שלו, בפייאניסימו עשיר: "אני הגבר הבודד ביותר בעולם."

החדר היה מוצף שושנים ורודות, שהטילו צל וורוד על הקרחת המבריקה: "פרחים נהדרים", אמרתי בנימוס.

"פרחים-נהדרים-פרחים-נהדרים!" הוא חזר על המילים בשאגה אדירה, מלאת בוז, עד ש-הקרח רקד בכוס. "זה מה שכולם אמרים. פר-חים-נהדרים-פרחים-נהדרים! אתם עם הפר-חים והפיטפוטים האידיטיים שלכם!"

"אני מצטערת", גימגמתי.

"אני-מצטערת-אני-מצטערת", חיקה אותי ה-מלך בשאט-נפש, "זה מה שכל אחד יודע להגיד לי. אין לך מה להצטער. זה אחד שלח לי בן-גוריון. הוא טילפן לי בערב כשהגעתי. אכלנו פעם ארוחת-ערב בניו-יורק. מאז הוא קורא לי יול בני."

הוא בלע בבת-אחת את המשקה וצעד זקוף אל הבאר, כמו בסרטים. הקרחת שלו נמשכה עד הגב ואולי עד הרגלים, ועיצבנה אותי. הוא והספר שלו מגלחים אותה יום ביום טאקס מיו-חד, במכונה חשמלית. לקראת הצגות בכורה ומסיבות קוקטייל מגלחים פעמיים ביום.

בתחילת הערב הוא הסביר לי שהוא מתגלח מפני שזה נוח. אולי זה לא מודרני כמו ה-חיפושיות, אבל יותר היגיני. בטח. שלא ירמה. הוא מפחד שאם הוא יגלח את ה-ראש, יראו שבאמת יש לו קרחת. קרחת קטנה כזאת, מצחיקה כזאת, באמצע הראש, כמו של מורה או פקיד. הוא בטוח שקרחת טוטאלית זה נורא סקסי. לפני עשר שנים היו בטוחות כזה כל הנשים בעולם שראו אותו בהמלך ואני. באותה תקופה הוא גם הפיץ את האגדה ש-הוא חצי מונגולי וחצי לא-חשוב-מה. אחר-כך התברר שזה לא נכון. שהוא חצי טאטארי. אחר-כך התברר שגם זה לא נכון. שהוא חצי רוסי לבן. אחר-כך התברר שגם זה לא נכון. שהוא חצי יודי.

מלך-הסקס הוציא את הדרכון השוויצרי שלו והדרכון הדיפלומטי של האו"ם ואמר: "את הראשונה שרואה זאת. את יכולה לפרסם שאני חצי-סיני-חצי-שוויצרי. אני מרשה לך."

"לעולם לא אשכח זאת", השתחויתי.

ליד מיטתו היתה מוטלת אשתו השנייה ה-יהודיה. דוריס קליינר, מצילי, בשלוש פוזות, בשחור-לבן. צוחקת, רצינית, ומסתכלת. מהדו-רה מצומקת של גרייס קלי. אשתו הראשונה, השחקנית וירגיניה גילמור, לא היתה מספיק חשובה בשביל הקרחת שלו. והוא זרק אותה. בתו בת הארבע, ויקטוריה, היתה מונחת ב-

סלון, בגודל של חצי מטר. הוא הביא אותה במזוודה מיוחדת מצרפת, כי "היא הדבר ה-אהוב עלי ביותר בעולם."

אחרי המלך ואני היו כל סרטינו הבאים כש-לונות מפוארים. ככולם הוא לבש מגפיים ושוט. באנטסטאסיה היכה את אינגריד ברגמן בשוט. בחסע הוא היה קצין רוסי אכזר שאכל זוכית. אחר-כך הוא היה ג'ינגיס חאן והרביץ לאניטה אקברג בשוט זהב. אחרי זה לא היתה לו ברירה אלא לעשות כמו דני קיי. להביא את הישועה לעולם. הוא הצטרף לאו"ם ועובד בשביל הפליטים.

הוא מתיימר להיות ה-egghead של השחקנים בעולם, ולפי הקרחת שלו זה נכון. הוא גר ב-צרפת ובשווייץ, כמו כל האצולה הפילמאית. הוא מיליונר ויש לו חמישה ואן-גוך ושלושה אל-גרקו. הכיסוי בחדר-המיטות שלו בפריס עשוי גובלן עתיק. הוא משחק גולף, מעשן שלושה סיגרים ליום באורך 20 סנטימטר. הוא יול ברינר, מלך הסקס, יהיה מפקד ה-הגנה בסרט הטל צל ענק.

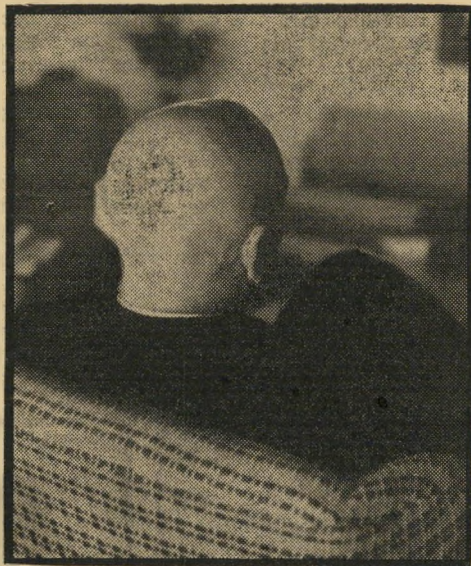
"מותר לשאול אם כבר פגשת את דיין?"

"אל תגעו בבוטנים." הוא צעק עלי. "או שתאכלי אותם או שאל תגעו בהם בכלל. אני לא סובל שנוגעים סתם בדברים. לא בשביל מה אני צריך לפגוש אותו?"

"אמרו שתגלם את דמותו."

"מה את עושה?" הוא שאל בעיניים לטור-שות מזוועה. "את שותה את הוויסקי שלי!"

"סליחה, טעיתי."

יול ברינר

"אל תטעי, אני לא אוהב דברים כאלה. לא אני לא אגלם את דיין וגם לא העין שלו. אני אגלם תערובת של מפקדים ישראליים. השבוע אנסה לפגוש את דיין. גמרי את המשקה שלך!"

"מה ידוע לך על מפקדים ישראליים?"

"אני יודע עליהם יותר ממך. אני מכיר את ישראל יותר ממך, ומכולכם. יש במדינה הזאת אומץ-לב וגבורה, אבל טיפשים מוכים לא יודעים מזה. טיפשים! אתם כולכם רוצים ש-אספר לכם הכל ואף אחד לא מספר לי כלום. אני כבר שלושה ימים כאן ושום אידיוט לא פנה אלי כמו בן-אדם. אני נושם! אני חי! ואתם מתייחסים אלי כאילו באתי מקירקס. אני מח-פש יחס אנושי בעולם הדפוק הזה. רק שני אנשים הצליחו להעניק לי כאן את זה ואלה שתי החדרניות שלי, קאטיה ושרה."

הוא לקח לגימה הגונה, פלט אנקה מלאת-יסורים של טאטארי גווע, והצביע בדרכתיות על גיטרה שהיתה מונחת מתחת לוויילון. "זאת הגיטרה שלי. כשאני בודד, אני מנגן בה באך. אני פותח את הוויילון ורואה הרבה אנשים על שפת הים ואני כאן יול הבודד. תסלחי לי, את שותה את הוויסקי שלי. אני מנגן בה מאז הייתי ילד בן 12 ורעב ללחם. יצאתי לנגן ברחובות. כן, ראינה הרבה בחיים! אני זקן! אני אפס בן 45! מה את בכלל יודעת על החיים? אפס! ואת מעזה לבוזז את זמני. את יודעת כמה ספרים יש לי עוד לקרוא היום?"

"חשבת שהזמנת אותי."

הוא לא שמע. הוא היה שקוע ביול ברינר.

הוא הביט אל האופק — אל חדר המיטות: "אני מחפש בחיים את היופי. את בכלל יו-דעת מה זה יופי? אין לך מושג מה זה יופי. את בטוח חושבת שאשה אלגנטית זה יופי. מי הולך, לעזאזל, עם אלגנטיות למיטה? אל תגעו בבוטנים! אתמול פגשתי את היופי ברחוב. היא היתה אשתו של נהג הטכסי שלי. היא היתה רחבה כמו ספה. אבל חיה! נושמת! זהו זה!" הוא חזר עם משקה חדר. "שקט!" הוא אמר כשניסיתי לשאול משהו. "לעזאזל, אני לא ליש-כת מודיעין. אם מישהו רוצה לדעת עלי, שילך לספרייה. כתבו עלי ספרים. אני בעצמי כתבתי ספרים. הייתי בקונגו וראיתי ילדים גוועים ב-רעב. הייתי בכל העולם. אני שונא להזכיר את זה, אבל אני עזרתי לשיקום של 3000 אנ-שים. לא רק מכספי האו"ם. גם מכספי. אני לא רוצה להתפאר, אבל כמה כסף שתרמתי למדינת ישראל! יש לך מושג מה זה יופי?"

"אולי פרחים?"

"שקרנית! סיסמאות אידיוטיות! את יודעת מה מוזכרים לי סדינים נקיים!"

"אני בטוח שאת לא יודעת. עוד לא סיפרתי זאת לאף עיתונאי. סדינים מוזכרים לי את סין. הייתי אז ילד בן 8 והחדרנית הסינית בת 20. גרנו בסין. יום אחד היא הביאה לחדר סדינים נקיים, סגרה אותי ולימדה אותי הכל."

"ואתה היית בן 8?"

"אני הייתי בן 8."

הוא פנה לפתע בתנופה חדה מולי, כמו יול ברינר שולף חרב, או שוט בסרטים, הקריב את פני גינגס-חאן שלו קרוב אלי, וחשף את השיניים: "אועשיו הביטי עלי. הביטי עלי ישר! אני איש מכוער, נכון? הכי מכוער ב-עולם. את יכולה להדפיס את זה. תגידי, תגידי, אל תפחדי, אני רוצה את האמת בפנים."

הוא עשה הפסקה. הוא המתין ודאי שאגיד "לא, אבל יש לך חזה גברי ועיניים נפלאות." ההפסקה נגמרה ויול ילל לחלל החדר ה-מוצף שושנים ורודות: "קאטיה! איפה את, קאטיה? שרה! שרה! איפה את? רק תדרגיות מבינות אותי. הן היחידות. אני בסך-הכל אדם בודד, המחפש יחס אנושי בעולם הדפוק הזה. את זה אל תדפיסי, אני מזהיר אותך. אני אבעט בישבן הארוך שלך שתעופי ישר לדלת."

"אני מוכרחה להסתלק. מאוחר." קמתי. הוא נשאר לשבת ואמר באדישות: "גוד באי. אני מקווה שלא אראה אותך יותר!"

ליד הדלת הוא השיג אותי בקפיצות הנמר הידועות שלו, פתח אותה ואמר: "רק פדי להוכיח לך שאני ג'נטלמן!"

הצביעו ג'

כולם מתפלגים בזמן האחרון, המבוכה גדו-לה ואנשים מגששים באפלה. עברתי ברחוב בן-יהודה ופתאום ראיתי קרן-אור בוקעת במחשכים. על הקיר תלתה מודעה ירוקה, חצי מטר על חצי, ועליה היו מודפסות המלים הבאות: חובבי הגיטאות במדינת יש-ראל! התאחדו! ההרשמה לאירגון ברחוב 72, מספר 11, 19.

ברחוב 72 מספר 11 ישב ליד שולחן מכוסה מפה לבנה יהודי דרווי, יליד סלונקי, בן 42, שפנה אלי בפנים דרוכות:

"אנחנו חיים בתקופת הגיטארה החשמלית. כל נער בריא הולך היום ללמוד גיטארה. גיטא-ריסט טוב יכול לקבוע איזה מועמד יזכה היום בשלטון; כי באספות-בחירות מנגנים בגיטאות ולא בכינורות. הגיטאריסטים הם כוח. הם מסוגלים לצעוד בהפגנות, להרוס אולמות, לר-מוס אנשים, לפוצץ אספות, והעיקר — לעמוד לרשות הפוליטיקה. לקראת הבחירות החלטתי לאחד את 1700 הגיטאריסטים בארץ."

יש כבר דגל: גיטארה חשמלית על רקע כחול, יש אולם. יש כרטיס חבר. אחד בלירה. יש ועד בוחרים. יש מזכירות ויש הסתדרות-הגיטארה-החשמלית. פעם בשבוע יש ישיבת המזכירות ופעם בחודש אספת בוחרים. יהודה דרווי בעצמו הוא מזכיר הסתדרות הגיטאריס-טים החשמליים. בנו הוא המזכיר.

בשבוע הבא יש פגישה עם נמיר לאירגון תיזמורת גיטאריסטים לאומית, שתצמד בתה-לכות, באחד-במאי, ביום העצמאות, באספות-עם ואספות-בחירות. יש גם מיקרופון.

לא אתפלא אם הם ייהפכו בסוף למפלגה ויש-לחו נציג לכנסת. הצבעו ג'!